

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 9C/80/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114212378
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Hadrbulcová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1114212378.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Hadrbulcovou v právnej veci žalobcov: X/ C. O., rod. C., D.. XX.XX.XXXX, trvale bytom W.. M. XXXX/XX, XXX XX H., 2/ O. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W.. M. XXXX/XX, XXX XX H., X/ O. O. O., D.. XX.XX.XXXX, H. N. W.. M. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpený zákonnou zástupkyňou - matkou C. O., F. C., D.. XX.XX.XXXX, bytom D. M. XXXX/XX, XXX XX H., všetci právne zastúpení: JUDr. Peter Ošváth, PhD., advokát - v SAK p. č. 6798, Laurinská 2, 811 01 Bratislava proti žalovaným: 1/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, 2/ JOPI TRADE, spol. s r.o., Vlčany č. 155, 925 84 Vlčany, 3/ A. Z., D.. XX.XX.XXXX, trvale bytom S.Ý. O., G. Č.. XXX/XX, bez prihlásenia H., H. Č.. XXX, o náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Žalovaní v I., 2. a 3. rade s ú p o v i n n í zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 49 080,- € , všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia náhrady nemajetkovej ujmy jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Súd stranám sporu nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Topoľčany dňa 03.02.2014, domáhali sa žalobcovi proti žalovaným v I. a 2. rade náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým usmrtením blízkej osoby v celkovej výške 45 000,- € titulom ochrany osobnosti na tom skutkovom základe, že dňa 09.07.2012 v čase o 12:35 hod. na ceste I/50, km 95,927 v katastri obce S., P. X. C., Č. F. viedol vodič A. Z., nar. XX.XX.XXXX, N. S. O., G. XXX/XX v tom čase zamestnaný ako vodič v spoločnosti JOPI TRADE, spol. s r.o., so sídlom Vlčany č. 155, 925 84 Vlčany, IČO: 34 127 313 nákladné motorové vozidlo značky VOLVO T., I.: Z. XXX N. s návesom EČ: SA XXX K., ktoré malo v tom čase uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v poisťovni Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, číslo poistnej zmluvy: 1100000516/53, pričom po prejdení pravotočivej zákruty, už na rovnom úseku cesty v dôsledku toho, že riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke, nespozoroval odstavené osobné motorové vozidlo značky Y., I.: H. XXX Y., ktoré malo poruchu a narazil do jeho vystupujúceho vodiča O. O., D.. XX.XX.XXXX, ktorý v dôsledku toho utrpel rozsiahle zranenia nezlučiteľné so životom a na mieste dopravnej nehody týmto zraneniam podľahol, za čo bol vodič A. Z. uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 TZ právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 31735/2013 zo dňa 20.05.2013, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov a šiestich mesiacov a zároveň mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 18 mesiacov. V zmysle právoplatného uznesenia Okresného súdu Topoľčany č. k. 5D 127/2012, zo dňa 22.07.2013 sú pozostalé blízke osoby po zomrelej obeti dopravnej nehody motorového vozidla O. O. C. O., O. O. a maloletý O. O..

2. Žalobcovia v 1/ až 3/ rade svoj nárok voči žalovanému v 1. rade odôvodnili najmä s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom povinnosť žalovaného v 2. rade plniť v ich prospech náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnili ustanovením § 823 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 a § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a poukázali na skutočnosť, že s použitím eurokonformného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví v ustanovení § 4 ods. 1, § 4 ods. 2, § 4 ods. 4 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody ako poškodeným, za ktorú možno priznať náhradu, resp. zadosťučinenie peňažnou formou podľa § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

3. Žalobcovia v 1/ až 3/ rade svoj nárok voči žalovanému v 2/ rade odôvodnili najmä s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s prihliadnutím na skutočnosť, že k skutočnostiam opísaným v bode 1. žaloby došlo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh vodiča A. Z., ako zamestnanca žalovaného v 2/ rade, ktorý podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako právnická osoba vykonávajúca dopravu zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Žalobcovia v 1/ až 3/ rade pri uplatňovaní svojho nároku voči žalovaným v 1/ a 2/ rade poukázali na rozsudok Súdneho dvora EÚ, č. k. C-22/12 zo dňa 24.10.2013 a žiadali, aby im žalovaní v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne uhradili sumu 45.000,- €.

4. Návrhom zo dňa 31.10.2014, doručeným súdu dňa 07.11.2014 žalobcovia navrhli vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných. Navrhli, aby v zmysle ustanovenia § 92 ods. 1 O.S.P. pristúpil do tohto konania ďalší účastník na strane žalovaného v 3. rade A. Z., D. XX.XX.XXXX, štátny občan SR, trvale bytom: S. O., G. Č.. 202/26, bez prihlásenia H., H. Č.. XXX. Návrh odôvodnili tým, že žalovaný v 3. rade svojím konaním neoprávnenne zasiahol do práv na ochranu osobnosti a to konkrétne do práva na súkromie a na rodinný život žalobcov tým, že dňa 09.07.2012 v čase o 12.35 hod. na ceste číslo I/50, v km 95, 927 v katastri obce S., okres X. C., Česká republika, viedol nákladné motorové vozidlo zn. Volvo FH 12, EČ: Z. XXX K. s návesom v smere od obce Bystrice pod Lopeníkem na Starý Hrozenkov, kedy po prejdení v jeho smere jazdy pravotočivej zákruty, už na rovnom úseku cesty, v dôsledku nevenovania sa vedeniu vozidla a nesledovania situácie v cestnej premávke, narazil do odstaveného osobného motorového vozidla zn. Y., ktoré malo poruchu a dymilo a narazil do jeho vystupujúceho vodiča O. O., D. XX.XX.XXXX. Tento v dôsledku zrážky utrpel zranenia, ktoré boli nezlučiteľné so životom a na mieste im podľahol. Tým A. Z. spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a bol za tento skutok právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom mu súd určil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov. Konaním žalovaného v 3. rade došlo k neoprávnenému zásahu do života telesnej integrity O. O., ktorý mal v tom čase 36 rokov, pričom vzhľadom na jeho dobrý zdravotný stav bolo možné predpokladať, že má pred sebou ešte mnoho rokov života v kruhu svojej rodiny. Protiprávne konanie žalovaného v 3. rade malo závažný negatívny a nenapraviteľný dopad na osobu O. O.. Žalovaný mu totiž svojím konaním spôsobil neodstrániteľnú a absolútnu ujmu - smrť. Nakoľko O. O. v priamej súvislosti a v dôsledku protiprávneho konania zo strany žalovaného A. Z. dňa 09.07.2012 zahynul, dovoľáva sa posmrtnéj ochrany osobnosti v zmysle § 15 OZ jeho manželka a deti - žalobcovia. Uvedené ustanovenie § 15 OZ umožňuje žalobcom ako manželke a deťom neobehého O. O. uplatniť právo na ochranu jeho osobnosti. Obsah predmetného práva je zhodný s obsahom práva, ktoré patrilo ich manželovi resp. otcovi - O. O., t.j. žalobcovia sa môžu domáhať upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia následkov, ale aj zadosťučinenia v akejkoľvek forme. Ak v dôsledku trestného činu alebo iného neoprávneného zásahu došlo k usmrteniu osoby, majú osoby uvedené v § 15 OZ možnosť požadovať náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do života, telesnej integrity ich blízkej osoby. V súvislosti s ustanovením § 15 OZ žalobcovia poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 54/99.

5. Písomným podaním zo dňa 31.10.2014 doručeným súdu dňa 07.11.2014 žalobcovia zmenili žalobný petit tak, že žiadali zaplatiť sumu 99.000,- €, spoločne a nerozdielne od žalovaných v 1. až 3. rade, t j. 33.000,- € pre každého zo žalobcov. Uvedená suma predstavuje vyčíslenú nemajetkovú ujmu, ktorá bola žalobcom spôsobená. Zároveň rozšírili žalobný petit aj o úroky z omeškania a žiadali zaviazat žalovaných povinnosťou zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 99.000,- € s 9,25 % úrokom z omeškania zo sumy 99.000,- € od 03.02.2014 do 10.06.2014, a s 9,15 % úrokom zo sumy 99.000,- € od 11.06.2014 do zaplatenia, ako aj trovy súdneho konania a právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Uznesením zo dňa 11.11.2014 č. k. 9C/80/2014-112 súd prvej inštancie pripustil vstup ďalšieho účastníka konania na strane žalovaného - A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Veľký O., G. XX, ako žalovaného v 3. rade. Zároveň súd pripustil zmenu petitu podľa návrhu žalobcov v 1. až 3. rade.

7. Žalovaný v I. rade súdu dňa 28.02.2014 doručil písomné vyjadrenie k žalobe. Žalobu označil za nedôvodnú jednak vecne a navyše smerujúcu voči nesprávnym subjektom. Namietal neexistenciu pasívnej legitímácie žalovaných v I. a 2. rade. Uviedol, že žalovaný v I. rade nie je pasívne legitimovaný z dôvodu, že zákon č. 381/2001 Z. z. vo svojom § 4 jednoznačne uvádza, ktoré nároky poistením kryté sú, pričom nemajetkové ujmy nie je možné priradiť pod žiadny zo zákonodarcom takto jednoznačne určených nárokov. Obdobne Občiansky zákonník (OZ) rozlišuje medzi kategóriami ako náhrada škody a nemajetková ujma a je zrejmé, že každá z týchto kategórií požíva vlastnú právnu úpravu. To, že o "škodu" v danom prípade nejde je zrejmé okrem iného z toho, že § 16 OZ priamo hovorí o tom, že ak bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobená aj škoda, zodpovedá za ňu vinník podľa ustanovení o zodpovednosti za škodu. OZ však všetky druhy škôd presne vymenúva a všetky škody boli žalobkyni v 1. rade z poistenia už uhradené. Ak by žalovaný nárok bol škodou, bola by súčasná existencia § 13 ods. 2 OZ a § 16 OZ nadbytočná a nelogická. Okrem už spomenutých výhrad voči pasívnej legitímácii ohľadne absencie žalovaného nároku v škodách, ktoré sú zákonom č. 381/2001 Z. z. kryté povinným zmluvným poistením uviedol že to, že poisťovne nie sú pasívne legitimované v obdobných sporoch je zrejme aj z toho, že pri takýchto ujmách je v prvom rade potrebné ospravedlnenie zodpovedných osôb. Až keď takéto ospravedlnenie nie je dostatočnou náplastou, môže dotknutý subjekt požadovať náhradu v peniazoch (aj to by musela byť znížená dôstojnosť alebo vážnosť žalobcov v spoločnosti). Nie je zrejme pokiaľ sa poisťovňa nemá za čo ospravedlniť žalobcom (neusmrtila p. O. pri nehode), keďže nie je na to legitimovaná, z akého dôvodu by už mala byť legitimovaná na zaplatenie náhrady v peniazoch? Veď pokiaľ sa logicky na poisťovateľa nevzťahuje prvý základný krok pri vybavení vzniknutej nemajetkovej ujmy ospravedlnenie, nemá v ničom oporu názor, že by sa už druhý následný spôsob (odškodnenie v peniazoch) na poisťovateľa vzťahovať mal. Tento názor vyplýva priamo aj z doložených súdnych rozhodnutí (Najvyšší súd SR č. k. 4 Cdo 168/2009, KS BB č. k. 13Co/39/2012, KS Žilina č. k. 5Co/14 1/2011, uznesenie Ústavného súdu ČR - III. US 8/06, Najvyšší súd ČR č. k. 30 Cdo 1051/2005). Pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade podľa žalovaného v 1. rade rovnako nie je daná, keďže ujmu spôsobil niekto iný a medzi pozostalými a vinníkom nehody vzniklo akési osobnostné puto, kde ospravedlnenie či odškodnenie niekým iným ako priamym vinníkom nemá legálny, etický a ani logický podklad. Žalovaný v 1. rade uviedol, že je zrejme, že Slovenská republika implementovala Smernicu 166/EHS správne, nakoľko táto určuje štátom povinne poistiť všetky škody na majetku a na zdraví. Rozhodnutie neurčuje, že by sa povinne mala do poistenia zahrnúť aj ujma na ochranu osobnosti pozostalých (čo nie je škodou a navyše ujma je až sekundárna, nie priama). Pokiaľ je prítomný názor žalobcov, že by Slovenská republika nesprávne implementovala príslušnú Smernicu a vznikla im tým škoda, medzinárodné rozhodnutia jednoznačne ustanovujú, že žalovať svoj nárok môžu jedine voči štátu. Žalobcovia navyše neuviedli žiadne ustanovenie Smernice, ktoré by bolo implementované do nášho právneho poriadku v rozpore s uvedenou Smernicou. Uvádzané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 neprináša žiadne jednoznačné závery, nakoľko pokrytie nemajetkovej ujmy pod povinné poistenie podmieňuje existenciu vnútroštátnej úpravy. Zrejme však je, že vnútroštátna úprava pri povinnom zmluvnom poistení nemajetkovú ujmu do poistného krytia nezahrnula a teda ak by sme aj čisto teoreticky pristúpili k výkladu žalobcov, bola by maximálne možná žaloba voči štátu za nesprávnu implementáciu. Súčasný právny stav a právny poriadok SR však odškodnenie nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia nepripúšťa, čo by malo byť pre súd záväzné. ESD rozhodol, že: "čl. 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice rady 84/5/EHS a článok 1 ods. 1 tretej smernice Rady 90/232/ EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej". Z citovaného záveru ESD teda vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch pre

pozostalých je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj ako "PZP") len v tom prípade, ak im toto právo, priznáva vnútroštátny právny poriadok v rámci náhrady škody. Ak aktuálna súkromnoprávna úprava náhrady (u nás Občiansky zákonník) náhradu za nemajetkovú ujmu pozostalých neupravuje (nepozná) v ustanoveniach § 442 a nasl., potom nie sú tieto nároky kryté ani povinným zmluvným poistením. ESD si uvedomuje, že môže síce dávať odporúčania národnému zákonodarcovi ako by mal postupovať po vydaní rozsudku ESD, ale mu nemôže prikázať, aby hmotnoprávnu úpravu nárokov poškodených (príp. ich pozostalých) upravil určitým spôsobom. Odškodňovacie právo nie je vec európskeho, ale národného práva (táto právomoc nebola zatiaľ prenesená na Brusel). Súdny dvor vo svojom rozsudku predovšetkým pripomína, že povinnosť krytia povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami sa odlišuje od rozsahu náhrady tejto škody vyplývajúcej zo zodpovednosti poisteného za škodu. Zatiaľ čo povinnosť krytia poistením je definovaná a zabezpečená právom Únie, rozsah náhrady škody sa v zásade spravuje vnútroštátnym právom (Súdny dvor 44/13). Vzhľadom k tomu, že zákon č. 381/2001 Z. z. zaručuje poistné krytie v prípade škody na zdraví ako aj škody na majetku, je takáto zákonná úprava plne v súlade s výkladom platných smerníc. Rozsah náhrady, ktorý sa v prípade spôsobenej škody odškodňuje je však už potom ponechaný na vnútroštátne právne úpravy. Občiansky zákonník v príslušných ustanoveniach upravujúcich náhradu škody pritom upravuje len 2 nároky nemajetkovej povahy - bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Poistné krytie týchto nárokov poisťovne nenamietajú z dôvodu, že sú jednoznačne zákonom zaradené medzi nároky odškodňované v rámci spôsobenej škody na zdraví. Náhrada nemajetkovej ujmy titulom zásahu do osobnostných práv v zmysle § 11 a 13 Občianskeho zákonníka je však vyčlenená a upravená samostatne a nemá vo vzťahu k náhrade škody ani subsidiárny vzťah, ide o samostatný nárok, ktorého vznik a spôsob náhrady sa vzťahuje samostatným režimom, ktorý je absolútne nezávislý od zodpovednosti za spôsobenú škodu a rozsahu jej náhrady. Napokon tento názor zodpovedá aj posledným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR, ktorý vyslovil názor, že náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv nie je škodou na zdraví v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., a tým pádom nie je krytá povinným zmluvným poistením. Pozostalí môžu aj podľa súčasnej úpravy žalovať pôvodcu zásahu do ich súkromia (v dôsledku smrti blízkej osoby) podľa ustanovení § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, takéto ujmy však PZP nekryje. Ak bude vôľa slovenského zákonodarcu, aby uvedené ujmy boli kryté povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, musí dôjsť najskôr k zmene ustanovenia § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka (rovnako ako sa to stalo prednedávnom v Českej republike, kde § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka upravuje výšku jednorazového odškodnenia pre pozostalých - bez uvedenej legislatívnej zmeny by ani v ČR odškodňovania daného typu poisťovňami neboli možné). Záverom žalovaný v 1. rade konštatoval, že vnútroštátny súd nemôže meniť platnú legislatívu (môže rozhodovať len na základe zákona a v jeho medziach). V otázke rozsahu náhrady škody na zdraví je slovenská právna úprava jasná a nepripúšťa viaceré výklady. Škodu, ktorú žalovaný 2) spôsobil žalobcom a má sa v zmysle ustanovení o náhrade škody na zdraví odškodniť, bola v plnom rozsahu zo strany poisťovne uhradená. Nemajetková ujma ako samostatný právny nárok nie je krytá povinným zmluvným poistením, a preto nie je daná pasívna vecná legitímácia poisťovne v tomto spore.

8. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe vyjadril v písomnom podaní zo dňa 17.02.2014, doručenému súdu dňa 20.02.2014. Žiadal žalobu zamietnuť. Namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu v Topoľčanoch a žiadal aby bola vec postúpená Okresnému súdu Bratislava I ako súdu miestne a vecne príslušnému na konanie vo veci. Poukázal na to, že zo žalobcami opísaného skutkového stavu vyplýva, že bezprostredným pôvodcom neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv je ten, kto v čase dopravnej nehody viedol nákladné motorové vozidlo značky VOLVO FH12, EČV: Z. XXX N. s návěsom EČV: Z. XXX K. (ďalej "vozidlo"), tzn. vodič A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX S. O.. Uvedené bolo prejudiciálne posúdené aj v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 3T35/2013. Poukázal, na ustanovenie § 135 ods. 1, druhá veta OSP, v zmysle ktorého je súd viazaný výsledkom trestného konania, tzn. najmä tým, kto je pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. - 3. rade. Ďalej uviedol, že žalobcovia doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázali, že by bol žalovaný v 2. rade pôvodcom neoprávneného zásahu do ich osobnostných práv, tzn. že by neoprávnené zasiahol do ich osobnostných práv. Vzhľadom na obsah uplatneného nároku je pritom rozhodujúcim posúdenie najmä toho, kto a akým spôsobom do práv žalobcov v 1. - 3. rade zasiahol, či k zásahu došlo a či bol zásah neoprávneným, a to všetko v intenciách ustanovenia §11 a nasl. OZ a nie podľa ustanovenia § 427 a nasl. OZ. V prípade nárokov plynúcich z titulu ochrany osobnosti je analogické aplikovanie ustanovenia § 427 a nasl. OZ možné len za predpokladu, že prevádzkovateľ vozidla (tzn. žalovaný v 2. rade) bude uznaný za pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. - 3. rade (viď Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, zo dňa 25.4.2013, sp. zn.: 3oCdo/476/2011, Rozsudok

Krajského súdu v Ústí nad Labem zo dňa 23.7.1974, sp. zn.: 7CO/193/74, R 20/1975). V čase dopravnej nehody bolo vozidlo v dobrom technickom stave a dopravná nehoda, pri ktorej bola usmrtená blízka osoba žalobcov v 1. - 3. rade nebola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v jeho prevádzke. Rovnako argument, že k dopravnej nehode došlo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh vodiča ako zamestnanca žalovaného v 2. rade ešte samo o sebe nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 2. rade. V súlade s uvedeným, najmä s poukazom na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade údržbu vozidla nezanedbal, dopravná nehoda nebola spôsobená v dôsledku technického stavu vozidla ani v súvislosti s osobitosťou jeho prevádzky, nie je žalovaný v 2. rade v spore pasívne legitimovaný. Tiež uviedol, že pri posudzovaní žalobcami uplatnených nárokov je potrebné skúmať (a následne zohľadniť) aj prípadné zavinenie ich blízkej osoby (viď Rozsudok najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.12.2003, sp. zn.: 25Cdo/1264/2002) a vziať do úvahy aj skutočnosť, že morálnou satisfakciou pre žalobcov v 1. - 3. rade je právoplatný odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 20.5.2013, sp. zn.: 3T35/2013, ktorým bol vodič uznaný za vinného a bol mu uložený trest bližšie špecifikovaný v predmetnom rozsudku.

9. Žalovaný v 3. rade vo svojom písomnom podaní zo dňa 10.02.2015, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 12.02.2015 uviedol, že je presvedčený o tom, že nie je v spore pasívne legitimovaný. Mal za to, že v tomto spore je pasívne legitimovaný v prvom rade žalovaný v 2. rade, ktorý ho v čase spôsobenia nehody zamestnával a teda s ktorým bol v riadnom pracovnom pomere. Medzi žalovaným v 2. a 3. rade existoval pracovnoprávny vzťah so všetkými dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú. V kontexte príslušných ustanovení pracovného práva príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka najmä § 420 a § 427 OZ je zrejmé, že žalovaný v 3. rade nie je v právnom pomere so žalobcami a žiadny právny vzťah medzi nimi neexistuje. Uviedol, že ak podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla samotný prevádzkovateľ vozidla, tento zodpovedá aj za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe v zmysle § 11 a nasl. OZ. Už z doteraz predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalovaný v 3. rade bol vodičom vozidla, ktorého prevádzkou bolo spôsobené usmrtenie osoby blízkej žalobcom, bol v čase dopravnej nehody zamestnancom žalovaného v 2. rade, pričom k nehode došlo počas jazdy vykonávanej v rámci plnenia pracovných povinností žalovaným v 3. rade. Pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcov bol preto žalovaný v 2. rade ako prevádzkovateľ motorového vozidla. Zodpovednosť prevádzkovateľa dopravného prostriedku za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach je potrebné vyvodiť použitím analogickej aplikácie § 427 OZ. Z tohto ustanovenia vyplýva zodpovednosť prevádzkovateľa vozidla za nemajetkovú ujmu spôsobenú osobitnou prevádzkou dopravného prostriedku. Okolnosť, či prevádzkovateľ vozidla bol alebo nebol bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti, nie je právne významná. Zamestnanec prevádzkovateľa motorového vozidla t.j. samotný vodič vozidla by za zásah zodpovedal iba za predpokladu, že by nekonal v rámci svojho poverenia. V týchto intenciách a takýto právny názor totiž vyslovil vo svojom rozsudku Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod číslom 3 Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalovaných na pojednávaní konanom dňa 03.11.2016 a 15.12.2016, obsahom listinných dôkazov predložených súdu žalobcami na preukázanie nimi tvrdených skutkových tvrdení (protokol žalovaného v 1/ rade zo dňa 05.02.2013, rodný list maloletého O. O., rodný list maloletého O. O., uznesenie Okresného súdu Topoľčany, č. k. 5D/127/2012 - Dnot.2II/2012, pokus o mimosúdny zmier zo dňa 11.11.2013 adresovaný žalovanému v I rade, pokus o mimosúdny zmier zo dňa 11.11.2013 adresovaný žalovanému v 2 rade, vyjadrenie žalovaného v 1. rade zo dňa 26.11.2013 rozsudok Súdneho dvora EÚ, č. k. C-22/12 zo dňa 24.10.2013), oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu v Komárne sp. zn. 3 T 35/2013, ako aj obsahom listinných dôkazov, ktorých obsah súd cituje v odôvodnení rozsudku, obsahom rozsudkov všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktorých obsah súd cituje v odôvodnení rozsudku, s obsahom nálezu Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 646/2015-30 zo dňa 16.12.2015 a zistil nižšie uvedený skutkový stav. Súd pri svojej rozhodovacej činnosti sa oboznámil aj s obsahom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.03.2016, avšak tento doposiaľ nebol publikovaný v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Judikátom nie sú rozhodnutia, ktoré nepresahujú svojim dopadom skutkovej okolnosti individuálne kauzy.

11. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu v Komárne sp. zn. 3 T 35/2013 mal súd preukázané, že žalovaný v 3. rade bol rozsudkom zo dňa 20.05.2013 č. k. 3T/35/2013-152 uznaný vinným, že dňa 09.07.2012 v čase cca o 12.35 hod. na ceste číslo I/50, v km 95,927 v katastri obce S., okres X. C., Česká republika, viedol nákladné motorové vozidlo zn. Volvo FH 12, EČ: Z. XXX N. s návesom zn. Esterer TS 34.385, EČ: Z. XXX K. pričom po prejdení pravotočivej zákruty, už na rovnom úseku cesty v dôsledku toho, že riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke, nespozoroval odstavené osobné motorové

vozidlo zn. Chrysler, EČ: H. XXX Y., ktoré malo poruchu a dymilo a narazil do jeho vystupujúceho vodiča O. O., nar. X.X.XXXX, tento v dôsledku zrážky utrpel zranenia, ktoré neboli zlučiteľné so životom a na mieste im podľahol. Teda inému z nedbanlivosti pôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1 Trestného zákona, začo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov, ktorý mu bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a šesť mesiacov, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.05.2013. Súdny znalec L. U. N., G. XX/X, XXX XX G. v znaleckom posudku č. 2/2013, ktorý vypracoval na základe uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu v Komárne spisová značka ORP-128/DÍ-KN-2012 zo dňa 10.12.2012 na základe simulácie nehodového deja v programe PC Crash dospel k nasledovnému predpokladanému priebehu dopravnej nehody: Ťahač zn. Volvo s cisternovým návesom jazdilo v Českej republike po ceste 50 smerom na Z. C. rýchlosťou cca 70±7 km/h. V tom čase pred ním jazdilo vozidlo zn. Y. mimo ohľad. Na tomto vozidle došlo k poruche na dieselovom motore, pričom vozidlo z výfuku a spod kapoty začalo dymiť. Vodič vozidla Y. pravdepodobne z tohto dôvodu odstabil vozidlo pri pravej krajnici cesty, pričom pre blízkosť priekopy s vozidlom zastavil tak, že ľavá zadná časť vozidla Y. zasahovala do pravého jazdného pruhu cesty. Okolie vozidla v celej šírke vozovky I v dĺžke cca 50 m bolo zahalené hustým dymom z vozidla Y.. Vodič vozidla Y. na vozidle zaradil parkovací mód automatickej prevodovky a vybral kľúče zo zapalovania. Motor však bežal stále na maximálne otáčky a vytváral dymovú clonu. Následne sa vodič vozidla Y. F. rozhodol vystúpiť z vozidla. Vodič vozidla Volvo s návesom po prejazde pravotočivou zákrutou zbadal pred sebou hustý dym vo vzdialenosti cca 115 m. V tom čase jazdil rýchlosťou 70±7 km/h, túto rýchlosť začal znižovať a do zadymenej oblasti vošiel rýchlosťou cca 60±6 km/h, to bolo vo vzdialenosti 40 m od miesta zrážky v čase -2,9 s pred zrážkou. Na neprehľadnosť dymu začal reagovať v čase -1 s pred zrážkou pri rýchlosti 55±5 km/h vo vzdialenosti 14 m od miesta zrážky. Následne došlo k zrážke, kde vozidlo Volvo pravou prednou časťou kabíny narazilo do ľavej zadnej časti vozidla Y.. Po deformácii ľavej zadnej časti karosérie vozidla Y. r ďalej narazil do ľavého zadného kolesa vozidla Y., ktoré odtrhol od zadnej nápravy. V tom čase vodič vozidla Y. po vystúpení z vozidla stál pri otvorených ľavých predných dverách vozidla. Volvo s návesom následne narazilo do vodiča vozidla Y. r, pričom ho odhodilo do otvorených dverí a potom na kraj vozovky. Zároveň aj vozidlo Y. bolo odhodené vpravo do priekopy. Vozidlo Volvo s návesom v čase zrážky malo rýchlosť 52±5 km/h a začalo brzdiť plnou brzdou silou až v čase 0,3 s po zrážke. Zastavilo sa vo vzdialenosti 18,7 m od miesta zrážky. Vozidlo Y. bolo odhodené o 4 m v smere jazdy vozidla Volvo s návesom. Súdny znalec v závere posudku konštatoval, že technika jazdy vodiča vozidla Volvo s návesom bola nesprávna v tom, že po prejení pravotočivej zákruty vo vzdialenosti cca 155 m od miesta zrážky, kedy už mal dostatočný dohľad na úsek pred sebou, kde mohol vidieť odstavené vozidlo alebo hustý dym, nezačal reagovať na túto situáciu dostatočným brzdením tak, aby pred touto prekážkou zastavil, alebo do zadymenej oblasti vošiel takou rýchlosťou, z ktorej by vedel zastaviť na vzdialenosť svojho dohľadu. Rýchlosť vozidla Volvo s návesom v čase zrážky do zadnej časti vozidla Chrysler bola 52±5 km/h, v čase zrážky do vodiča vozidla Chrysler bola 48±5 km/h. Na základe analýzy je možné konštatovať, že vodič začal reagovať na dym v dvoch fázach. V prvej fáze začal reagovať na dym v predpokladanej vzdialenosti cca 115 m pri rýchlosti 70±7 km/h. Svoju rýchlosť znižoval až na 55±5 km/h, kedy už pravdepodobne v zadymenej oblasti začal reagovať na hustotu dymu a pri rýchlosti 52±5 km/h došlo k pôsobeniu plnej brzdné sily (brzdne stopy). V tom čase však už došlo k zrážke. Ako to z predchádzajúcich bodov vyplynulo, vodič vozidla Volvo s návesom mohol zabrániť zrážke tým, že by sa plne venoval riadeniu vozidla a včas by prispôbil svoju rýchlosť podmienkam na ceste, najmä tomu, že na ceste sa nachádza hustý dym, ktorý znižuje viditeľnosť. Na dostatočné zníženie rýchlosti alebo zastavenie vozidla pred prekážkou mal dostatok priestoru.

12. Súd vyhodnotil námietku žalovaného v 1. rade týkajúcu sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie ako nedôvodnú. Žalovaný v 1. rade je poisťovňou, v ktorej bolo povinne zmluvne poistené motorové vozidlo značky VOLVO FH12, EČ: Z. XXX N. Z. návesom EČ: Z. XXX K., (táto skutočnosť medzi stranami sporu nebola sporná); v dôsledku prevádzky ktorého došlo k usmrteniu O. O., nar. XX.XX.XXXX, manžela a otca žalobcov. Jeho pasívna vecná legitímácia vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 15 zákona č. 381/2001 Z. z.. Súd zastáva názor, že právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 4 Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, na ktorý sa žalovaný v 1. rade odvolával, bol prekonaný rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-22/12 z 24.10.2013 a C-277/12 zo dňa 24.10.2013, podľa ktorých poisťovňa je pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú uplatňujú pozostalí po obeti dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Súd pri ustálení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade podrobnejšie poukazuje na procesný postup Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/127/2010, ktorý položil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku, či sa má článok 1 ods. 1 Smernice Rady 90/232/EHS zo 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov

týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v spojení s článkom 3 ods. 1 Smernice 72/166/EHS vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava (akou je právna úprava vyplývajúca z § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. a § 6 (českého) zákona 168/1999 Sb. o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, podľa ktorých zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nepokrýva nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peňažnej forme, spôsobenú pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, v prípade pozitívnej odpovede položil tiež druhú otázku, či sa majú ustanovenia § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. vykladať tak, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd v súlade s článkom 1 ods. 1 Smernice Rady 90/232/EHS zo 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v spojení s článkom 3 ods. 1 Smernice 72/166/EHS priznal nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla ako poškodeným aj v peňažnej forme. Súdny dvor Európskej únie o položenej prejudiciálnej otázke rozhodol rozsudkom C-22/12 zo dňa 24.10.2013 tak, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (ďalej len "motorové smernice") sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Súdny dvor sa v citovanom rozsudku riadil úvahami vyjadrenými najmä v odsekoch 44-58, podľa ktorých článok 1 druhej smernice s cieľom znížiť rozdiely medzi právnymi predpismi členských štátov týkajúcimi sa rozsahu povinnosti krytia poistením stanovil v oblasti zodpovednosti za škodu povinné krytie škody na majetku, ako aj ujmy na zdraví v určitých sumách. Článok 1 tretej smernice túto povinnosť rozšíril na krytie ujmy na zdraví spôsobenej všetkým cestujúcim okrem vodiča (rozsudok vo veci F. N.). Členské štáty sú teda povinné zabezpečiť, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktorá sa uplatňuje podľa ich vnútroštátneho práva, bola krytá poistením v súlade s ustanoveniami prvej, druhej a tretej smernice. Sloboda členských štátov určiť, aká škoda bude krytá a aké budú podmienky povinného poistenia, bola obmedzená druhou a treťou smernicou tým, že tieto smernice stanovili povinné krytie niektorých škôd v určitých minimálnych sumách. Medzi škodami, ktoré musia byť kryté, sa v súlade s článkom 1 ods. 1 druhej smernice nachádza najmä ujma na zdraví. Keďže rôzne jazykové verzie článku 1 ods. 1 druhej smernice používajú pojem "ujma na zdraví", ako aj pojem "osobná ujma", treba sa sústrediť na štruktúru a účel týchto ustanovení a smernice. V tejto súvislosti treba uviesť, že uvedené pojmy dopĺňajú pojem "škoda na majetku", a pripomenúť, že uvedené ustanovenia a smernica sa snažia najmä o posilnenie ochrany obetí. Za týchto okolností treba uplatniť extenzívny výklad uvedených pojmov, ktorý je uvedený v bode 47 tohto rozsudku, t.j. pod pojem ujma na zdraví patrí akákoľvek ujma, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. V dôsledku toho medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí nemajetková ujma, ktorej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore. Pokiaľ ide o osoby, ktoré sa môžu domáhať náhrady tejto nemajetkovej ujmy, na jednej strane treba uviesť, že z článku 1 bodu 2 v spojení s článkom 3 ods. 1 prvou vetou prvej smernice vyplýva, že ochrana, ktorá musí byť zaručená podľa tejto smernice, platí pre akúkoľvek osobu, ktorá je podľa vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu oprávnená na náhradu škody spôsobenej motorovými vozidlami. Na základe žiadneho ustanovenia v prvej, druhej ani tretej smernici nemožno dospieť k záveru, že normotvorca Únie si želal zúžiť ochranu zaručenú týmito smernicami len na osoby, ktoré sa priamo zúčastnili na škodovej udalosti. Členské štáty teda majú zaručiť, aby náhrada škody podľa ich vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré sa stali obeťami dopravnej nehody, bola krytá povinným poistením v určitých minimálnych sumách určených v článku 1 ods. 2 druhej smernice. V prejednávanej veci by to tak malo byť, pretože podľa informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, majú pozostalé osoby v súlade s § 11 a 13 českého (aj slovenského) Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (prijatý ako federálny právny predpis, ktorý je toho času s účinnosťou od

1.1.2014 v ČR už nahradený novým občiansko-právnym kódexom - pozn. súdu) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy utrpenej v dôsledku úmrtia ich blízkej osoby. Tento záver nemôže spochybniť ani okolnosť predložená slovenskou vládou, podľa ktorej tieto ustanovenia patria do tej časti českého i slovenského Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle týchto zákonníkov nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Keďže totiž zodpovednosť poisteného, ktorá podľa vnútroštátneho súdu v tomto prípade vyplýva z § 11 a 13 českého (zároveň aj slovenského) Občianskeho zákonníka, vznikla na základe dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu, nič nenasvedčuje, že na túto zodpovednosť sa nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú uvedené smernice. Identický právny záver prijal Súdny dvor Európskej únie aj v rozsudku vo veci C-277/12 z 24.10.2013, v ktorom sa náhrady nemajetkovej ujmy domáhal maloletý syn, ktorého rodičia zomreli pri dopravnej nehode. Následne Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/127/2010 zo dňa 28.10.2013 okrem iného vyslovil, že je chybou zákona, ak je nenáležité transponovaný a ak sa vo vzťahoch obdobných prejednávanej veci rozlišuje medzi škodou a ujmu. Zmyslom a cieľom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel je pokryť z poistenia náhradu ujmy v najširšom slova zmysle. Riziko vzniku škôd pri prevádzke dopravných prostriedkov je veľmi vysoké a nemá žiadnu logiku obmedzovať poistné plnenie a prenášať ho na plecia osôb, ktoré práve za účelom nepredvídateľných situácií sa museli povinne zmluvne poistiť.

13. Rozsudky Súdneho dvora Európskej únie týkajúce sa prejudiciálnych otázok sú spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci N., 52/76, 3.2.1977, Zb. s. 163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci O., T. a I., 29/68, 24.6.1969, Zb. s. 165, bod 2). Súdny dvor výkladom únieového ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. Súdnym dvorom interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok teda nemá konštitutívny, ale len deklaratórny charakter a pôsobí ex tunc (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veciach G., C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; G. V. C., C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; N., 24/86, 2.2.1988, Zb. s. 379, bod 27).

14. V tomto kontexte súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 646/2015-30 zo dňa 16.12.2015, ktorý odmietol sťažnosť podanú žalovaným voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co 470/2014-190 z 28.5.2015 v skutkovo totožnej veci. Žalovaný v uvedenom konaní namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, z tohtožných dôvodov ako v prejednávanej veci, že uplatnený nárok nie je krytý z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Ústavný súd v náleze uviedol, že súdy mali za to, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaným subjektom a priznali poškodeným nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Ústavný súd konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali právne závery rozsudku krajského súdu, ktoré nielenže mali oporu vo vykonanom dokazovaní, ale boli aj dostatočne a presvedčivo odôvodnené. V zmysle nálezu ÚS SR napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazoval znaky svojvôle, jeho odôvodnenie Ústavný súd SR považoval za zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností konkrétneho prípadu. Ústavný súd SR konštatoval, že pre účely posúdenia sťažnostných námietok sa oboznámil nielen s úplným znením rozsudku Súdneho dvora vo veci sp. zn. C-22/12 z 24. októbra 2013, ale aj s návrhmi generálneho advokáta v tejto veci a v obsahovo podobnej veci sp. zn. C-277/12 (S. W. "). V zmysle citovanej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ktorou je všeobecný súd členského štátu viazaný ako aj v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý je taktiež súd pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný je náhrada nemajetkovej ujmy jednou z náhrad krytých povinným zmluvným poistením.

15. Súd vyhodnotil námietku žalovaného v 2. rade týkajúcu sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie ako nedôvodnú. Žalovaný v 2. rade zodpovedá za škodu v zmysle ustanovenia § 427 OZ. Zodpovednosť z prevádzky dopravného prostriedku patrí medzi osobitné prípady zodpovednosti spôsobenú prevádzkou (420a a § 430 OZ) Je založená na princípe objektívnej zodpovednosti (zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie), nakoľko prevádzka dopravných prostriedkov je zdrojom zvýšeného nebezpečenstva a zvýšenej možnosti vzniku škôd. Rovnako námietku žalovaného v 3. rade týkajúcu sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovaný v 3. rade ako vodič motorového vozidla zodpovedá za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1/ OZ, pričom zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku za škodu spôsobenú jeho prevádzkou podľa § 427 a nasl. OZ nevyklučuje súběžnú (solidárnu) zodpovednosť vodiča tohto dopravného prostriedku podľa ust. 420 ods. 1/ OZ, ktorý škodu spôsobil pri tej istej škodovej udalosti zavineným porušením právnej povinnosti. Súd mal preukázané obsahom

spisu Okresného súdu v Komárne sp. zn. 3 T 35/2013 protiprávny úkon žalovaného v 3. rade, spôsobenie škody, ako aj bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi porušením pravidiel cestnej premávky a spôsobenou škodou.

16. V predmetnej právnej veci aplikovateľným vnútroštátnym právom sú zákony č. 381/2001 Z. z., Občiansky zákonník, ako aj výklad tzv. "motorových smerníc" EÚ. Ustanovenia týchto smerníc (a ich jazykové mutácie) považujú za synonymá pojmy "ujma na zdraví", a "osobná ujma" (v anglickom preklade "personal injury"), pričom v tejto súvislosti je potrebné vychádzať zo štruktúry a účelu smernice. Uvedené pojmy dopĺňajú pojem "škoda na majetku" a snažia sa najmä o posilnenie ochrany obetí. Za týchto okolností treba uplatniť extenzívny výklad uvedených pojmov, a teda pod pojem ujma na zdraví zaradiť akúkoľvek ujmu, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity osoby, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Náhrady nemajetkovej ujmy sa pritom okrem obetí škôd môžu domáhať aj ich pozostalí; úijné právo to nevylučuje. Tento záver nemôže spochybníť ani okolnosť, že ustanovenia týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy patria do tej časti Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti (§ 11 a nasl.), a ktorá je nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova (§ 415 a nasl.). Zodpovednosť poisteného za spôsobenie dopravnej nehody a usmrtenie manžela a otca žalobcov vznikla na základe dopravnej nehody a má okrem trestnoprávnej aj občianskoprávnu povahu, vplýva aj na poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy pozostalých - žalobcov po obeti dopravnej nehody.

Podľa § 1 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "poistenie zodpovednosti") a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len "kancelária"). Ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy (Zákon č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Občiansky zákonník).

Podľa § 4 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení; poškodený je povinný svoj nárok preukázať.

Škodou na zdraví, v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia, sa teda musí rozumieť aj taká závažná škoda (ujma) na zdraví, ktorá má za následok smrť osoby zúčastnenej na dopravnej nehode.

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej slobody.

Podľa § 13 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (ods. 1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ods. 2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (ods. 3).

Podľa § 441 OZ ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Podľa § 444 OZ pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní obetí poškodených násilnými trestnými činmi, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

17. Pri posudzovaní uplatňovaného nároku je potrebné vychádzať z obsahu pojmu "škoda na zdraví" a "odškodňovanie škody (ujmy) na zdraví". Škoda v tomto prípade predstavuje nemajetkovú ujmu v podobe poškodenia zdravia, bolestí a následkov poškodeného zdravia. Ujmou na zdraví sa rozumie aj také závažné poškodenie zdravia, ktoré má za následok smrť. Bolesť predstavuje určité fyzické a psychické útrapy vyvolané náhlou alebo vážnejšou zmenou zdravotného stavu, ktoré vníma len konkrétny človek a ktoré nemusia byť na prvý pohľad badateľné. Bolesť môže byť zmiešanou, ideálnou alebo psychickou ujmou, nie však škodou ako majetkovou ujmou vyjadriteľnou v peniazoch. Bolesť je teda nemajetkovou ujmou. Peniaze nemožno posudzovať ako ekvivalent ujmy na zdraví, ale ako primeranú satisfakciu; funkcia bolestného podľa § 444 OZ alebo náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 OZ nie je reparačná, ale satisfakčná. Určitá miera odlišnosti je pri inštitúte sťaženia spoločenského uplatnenia, pri určení jeho výšky sa berie do úvahy aj strata možnosti vykonávať zárobkovú činnosť, prípade dosahovanie nižšieho zárobku, dôchodku, v obmedzení spoločenského a rodinného života, v

prekážkach v uplatnení sa poškodeného v ďalšom živote, no napriek tomu aj pri sťažení spoločenského uplatnenia naďalej prevláda jeho nemajetková zložka.

18. Ujmu vo všeobecnosti možno definovať ako zničenie alebo oslabenie právneho pomeru, a to v neprospech niektorého alebo všetkých subjektov tohto pomeru. K zničeniu právneho pomeru môže prísť aj usmrtením člena rodiny (rodiča, dieťaťa, manžela/manželky), ktorá skutočnosť spôsobí zničenie rodinnoprávneho pomeru, ku ktorému patria osobnostné práva, rodinné vzťahy, prípadne aj vyživovacia povinnosť (napríklad Luby, Š.: Prevenia a zodpovednosť v občianskom práve, I. zväzok, Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied, Bratislava 1958, s. 274, 275, 280, 285-288).

19. S poukazom na vyššie uvedené preto, podľa názoru súdu, za ujmu na zdraví patrí okrem majetkovo vyjadrenej zložky aj náhrada nemajetkovej ujmy ako forma satisfakcie za spôsobenú ujmu. Logicky preto aj na tento prejednávany prípad je aplikovateľný postup podľa § 15 a § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 13 OZ. Pri usmrtení osoby náhrada majetkovej ujmy (škody) v podobe ušlého zárobku, prípadne v úhrade liečebných nákladov, neprichádza do úvahy, pretože dotknutá osoba zomrela. Rovnako neprichádza do úvahy materiálna nemajetková ujma v podobe bolestného alebo SSÚ.

20. Podľa názoru súdu v prípade usmrtenia osoby majú teda pozostalí právo na náhradu nemateriálnej nemajetkovej ujmy spočívajúcej v trvalých alebo vo veľmi dlho po usmrtení im blízkej osoby trvajúcich útrapách spojených s vedomím jej trvalej straty. Nemateriálna nemajetková ujma sa nedá vyjadriť v peniazoch, preto nemôže ísť o ekvivalentnú náhradu, ale o primeranú satisfakciu poskytovanú vo forme náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 OZ (v spojení s rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-22/12 a C-277/12 citovanými vyššie).

21. Pre úplnosť súd uvádza, že hoci je odškodnenie za bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia zaradené v šiestej časti OZ, svojou podstatou ide o náhradu nemajetkovej ujmy. Na základe tohto záveru neobstojí argument žalovaného v 1. rade, že v šiestej časti OZ (zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie) je upravená bezvýnimčne len škoda ako majetková ujma a jej náhrada. Práve naopak, v šiestej časti OZ je zakotvená aj náhrada nemajetkovej ujmy, minimálne v ustanovení § 444. Tento argument opätovne podporuje záver o aplikácii § 13 OZ na predmetnú právnu vec.

22. Zákonodarca v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. legislatívnou nedôslednosťou *expressis verbis* nerozlišoval medzi pojmami škoda na majetku, škoda na zdraví a nemajetková ujma, ku ktorej jednoznačne patrí aj nemateriálna nemajetková ujma, čo však nemôže byť vykladané v neprospech žalobcov. V tejto súvislosti súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR, č. k. III. ÚS 341/07-38 z 01.07.2008, podľa ktorého pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí, od doslovného znenia právneho textu odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy). Samozrejme, že sa súd v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzí interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.

23. Pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov, a že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Predmetný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto

smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu ("personal injury") a škodu na majetku.

24. Súd pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom vychádzal z už vyššie citovaných rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-22/12 z 24.10.2013 a C-277/12 z 24.10.2013, ustanovení § 11 a § 13 OZ a § 4 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 15 zákona č. 381/2001 Z. z., zo zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ako aj z právneho názoru vysloveného v Rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 67/2012, podľa ktorého povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

25. Žalobcovia, ktorí sú v konaní na základe vykonaného dokazovania aktívne vecne legitimovaným subjektom od žalovaných, ktorých pasívnu vecnú legitimáciu mal súd za preukázanú, na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie, žiadali titulom nemajetkovej osobnostnej ujmy sumu 99.000,- €, t.j. 33 000,- € pre každého zo žalobcov. Táto suma sa však súdu javila ako zjavne neprímerane vysoká. Pre úplnosť súd v súvislosti s posúdením primeranosti žalobcami uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy poukazuje na právnu úpravu v štátoch Európskej únie. Z hľadiska historického, nám najpodobnejšia právna úprava v Rakúsku /obdobne aj v Nemecku/ vyvodila nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy zo všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu, pričom výška konkrétneho nároku je predmetom dokazovania. Tento systém platil aj v Maďarsku do roku 2013. Najvyššie odškodné bolo v Rakúsku priznané na základe rozsudku OGH z 30.10.2003, sp. zn. 2Ob 186/03, kedy išlo o nárok pozostaleho manžela, ktorý pri dopravnej nehode stratil manželku a 3 maloleté deti. Nehodu zaviniel vodič nákladného motorového vozidla, ktorý išiel v protismere. OGH priznal manželovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 65.000,- € titulom jeho ťažkej a trvalej psychickej traumy. Románsky model práva (Belgicko, Francúzsko) je upravený s paušálnymi sumami, v prípade Belgickej právnej úpravy je to v prípade rodiča žijúceho v spoločnej domácnosti s usmrteným dieťaťom vo výške 7.500,- €, rodiča žijúci mimo spoločnej domácnosti 3.750,- €, v Českej republike za škodu usmrtením prináleží pozostalým jednorazové odškodnenie manželke a každému dieťaťu po 240 000,- Kč (§ 444 ods. 3 písm. a, b, OZ)

26. Pri výške nemajetkovej ujmy v prejednávacom prípade súd musí prihliadať na všetky okolnosti prípadu, vrátane vážnosti, trvania a následkov takejto traumy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo že konaním žalovaného v 3. rade došlo k neoprávnenému zásahu do života telesnej integrity nebohého O. O., ktorý mal v tom čase 36 rokov, pričom vzhľadom na jeho dobrý zdravotný stav bolo možné predpokladať, že mal pred sebou ešte mnoho rokov života v kruhu svojej rodiny. Protiprávne konanie žalovaného v 3. rade malo závažný negatívny a nenapraviteľný dopad na osobu O. O.. Žalovaný v 3. rade mu totiž svojím konaním spôsobil neodstrániteľnú a absolútnu ujmu - smrť. Nakoľko O. O. v priamej súvislosti a v dôsledku protiprávneho konania zo strany žalovaného Petra Z. dňa XX.XX.XXXX zahynul, dovolávali sa posmrtnej ochrany osobnosti v zmysle § 15 OZ jeho manželka a deti - žalobcovia, ktorí boli na nebohého odkázaní výživou. Je zrejmé, že smrť manžela a otca žalobcov poznamenala trvalo negatívne život žalobcov, ktorí v dôsledku dopravnej nehody utrpeli ujmu na svojich osobnostných právach stratou manžela a otca. Boli dotknuté ich práva na rodinný život a súkromie, stratili možnosť viesť rodinný a súkromný život s manželom a otcom, a prežívať s ním pozitívne aj prípadné negatívne stránky života, vzájomnú pomoc a podporu, skutočnosť, ktorú ani nie je potrebné osobitne dokazovať. Ide o nenávratnú ujmu; trauma zo straty manžela a otca v tom čase maloletých detí je pre žalobcov neodstrániteľná. Zásah do ich osobnostných práv spôsobil vinník dopravnej nehody - vodič A. Z. - žalovaný v 3. rade, s motorovým vozidlom, prevádzkovateľom ktorého bol žalovaný v 2. rade, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného v 1. rade.

27. Pre účely stanovenia konečnej výšky odškodnenia súd považoval za podstatné aj výsledky trestného konania, keď žalovaný v 3. rade bol rozsudkom Okresného súdu v Komárne zo dňa 20.05.2013 č. k. 3T/35/2013-152 uznaný vinným, že dňa 09.07.2012 v čase cca o 12.35 hod. na ceste číslo I/50, v km 95,927 v katastri obce S., okres Uherské C., Česká republika, viedol nákladné motorové vozidlo zn. Volvo FH 12, EČ: Z. XXX BU s návesom zn. Esterer TS 34.385, EČ: Z. XXX K. pričom po prejení pravotočivej zákruty, už na rovnom úseku cesty v dôsledku toho, že riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke, nespozoroval odstavené osobné motorové vozidlo zn. Chrysler, EČ: H. XXX Y., ktoré malo poruchu a dymilo a narazil do jeho vystupujúceho vodiča O. O., nar. X.X.XXXX, tento v dôsledku zrážky utrpel zranenia, ktoré neboli zlučiteľné so životom a na mieste im podľahol. Teda inému z nedbanlivosti pôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1 Trestného zákona, začo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov, ktorý mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a šesť mesiacov. Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti súd určil výšku nemajetkovej

ujmy v prospech žalobcov s prihliadnutím na právnu úpravu odškodňovania obetí poškodených násilnými trestnými činmi obsiahnutú v zákone č. 215/2006 Z. z., ktorá je stanovená ako 50 násobok minimálnej mzdy. V roku 2012 výška minimálnej mzdy činila 327,20 €, t.j. maximálna výška odškodnenia pre obeť násilného trestného činu činila sumu 16 360,- €.

28. Súd výšku nemajetkovej ujmy ustálil na sumu 49 080,- € (t.j. 16 360,- € pre každého zo žalobcov ktorá predstavuje maximálnu výšku odškodnenia nároku určeného v zmysle vyššie uvedeného zákona). Na jej zaplatenie súd zaviazal žalovaných v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne podľa § 511 OZ. V zmysle tohto zákonného ustanovenia veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník povinnosť ostatných zanikne. Priznaná čiastka sa súdu javí ako primeraná a spravodlivá zohľadňujúca zistený skutkový a právny stav veci. Vo zvyšnej časti istiny súd žalobný návrh ako nedôvodný, zjavne nadhodnotený a neopodstatnený zamietol. V časti, v ktorej sa domáhali žalobcovia zaplatenia úrokov z omeškania súd žalobu taktiež zamietol ako nedôvodnú, nakoľko priznaniu úrokov z omeškania odporuje neexistencia omeškania, ktoré je základným predpokladom pre vznik nároku na úroky z omeškania. Nárok môže vzniknúť až po uplynutí lehoty určenej na plnenie uloženej povinnosti zaplatiť priznanú sumu, ak povinnosť nebude v tejto lehote riadne splnená. Úroky z omeškania možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania.

Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. Súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania, keďže strany sporu mali v konaní úspech len čiastočný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh)/ § 363 CSP/. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci/ § 365 ods.1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 365 ods. 3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie/ § 366 CSP/.

Ak povinný nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.